

GÜNEŞE MATEM DÜŞTÜ

*Doğrultabilir misin kalbini
düştüğü yerden...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

GÜNEŞE MATEM DÜŞTÜ

Ahmed Günbay Yıldız

Türk Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 799
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 42

KAPAK TASARIMI
Erdi Demir

İÇ TASARIM
Tamer Turp

15. BASKI
Ocak 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-727-6

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1. Bölüm

*Sensiz hüznün rengi bütün mevsimler,
Gönlüm kan ağlıyor seni yazarken...
Yasta o günlerden kalan resimler,
Hülyalarım reyhan kokar anarken...
Ay sönük bu gece yıldızlar hasta
Semalar matemde hayaller yasta...*

Yağmur dindi... Biraz önce dünyayı kâbus gibi kuşatan bulutları, bilinmez mesafeler yuttu... Çok geçmeden güneş, ak tüllerin içindeki gelin bakışıyla göz kırptı yeryüzüne... Semalar, tavanını inadına yükseltti, yukarılara çekildi gökler...

Güneş tıpkı beyaz, lekesiz bir zambak gibi asıldı ufuklara... Ebemkuşağının renk cümbüşü gülümsedi dünyaya... Müşfik, esrarlı bir büyü sarmıştı ortalığı...

Erguvanî, hayır biraz mora yakın bir sis tabakası halinde buharlaştı toprak... Burcu burcu bir tütsü, esans püskürten bir sihirdi etrafa yayılan...

Boran, o kafasında kavak yelleri esen delikanlı, farkında bile değildi etrafındaki güzelliklerin. İçinde yaşadığı dünyadan habersiz etrafında olup biten her şeyden uzak, bütün benliğini, teslim alan bir hadisenin kısılcığında sıkışıp kalmıştı... Tuhaf bir manzaraydı bu... Henüz hayatının ba-

harında yaşayan delikanlı, âdeta talan vurmuş bir bahçeyi andırıyordu...

Her haliyle korku doluydu. İçine düştüğü sıkıntıdan yamulmuş bir hali vardı... Farkında olmadan sallanıyordu yürürken. Rüzgârın önünde titreyen mum ışığı kadar tedirgindi... Gözleri sadece adımlarına istikamet tanıyacak kadar görüyordu. Rengi kehribar sarısına boyanmıştı nedense...

Evlerinin kapısına kadar el yordamıyla gelebilmişti... Öylesine tedirgin ve sarsaktı ki, hiçbir serçe tehlikeyi bu hassasiyetle ve bütün uzviyetiyle idrak edemezdi... Kapılarının önünde nefeslendi, kuşku dolu gözlerle baktı. Ürkek bir hareketle vücudunu kıpırdatıp, sırtını kapıya dayayıp bekledi. Kararsız ve bitkin bir hali vardı. Zaman mefhumundan habersizce gözlerini, ebemkuşağının renk cümbüşüne dikmişti...

Soluğu ne kadar da yorucuydu... Göğüs kafesi inanılmaz şekilde inip çıkıyordu.

Farkında olmadan dudaklarını geviyordu... Eleğim sağma silik, zevksiz bir manzara gibiydi usançlı bakışlarında... Çehresindeki çizgiler hoyrat ve gergindi... Mat, âdeta içine dönük bakışlarındaki ifade, karışık muammalı bir hayat tarzının ipuçlarını veriyordu...

Yeniden cılız bir hareketle kıpırdayan vücudunu, isteksiz edalarla kapıya çevirdi ve hüznün kahreden ifadesiyle baktı bir müddet.

Parmağını kapının ziline götürmeye çalışırken ne kadar da neşesizdi...

Annesi evde olmalıydı... Senelerdir, anne oğul ikisi paylaşmışlardı hayatı... Yılların çilesini, kıvancını birlikte yaşamışlardı.

Onlar Őu anda, kapısında tereddütle beklemekte olduğu mütevazı binanın giriŐ katındaki dairede oturuyorlardı.

Daha iki ya da üç saatlik bir zaman olmuştu Boran'ın buradan uzaklaŐıŐı... Evden biraz huzursuz ayrılmıŐtı. Daha doğrusu, hayatının hatasını yapmıştı annesine karŐı...

Yüzündeki ıstırap git gide koyulaŐıyor, nefesi biraz daha sıklaŐıyordu... PiŐmanlık kavramının mânâsındaki ıstırapı yaŐıyordu delikanlı...

PeriŐan haline rağmen, sağ kolunu güçlkle kaldırıp parmağını kapının ziline çökmeyi baŐarmıŐtı sonunda...

Derin, inadına yakıcı ve içli bir nefes almıŐtı beklerken. Çehresinde, saatlerdir silinmeyen belirgin bir utancın rengi vardı.

Bakışlarında kaynaşan sıkıntı ıŐıkları, Şimdi daha keskin ve daha rahatsız ediciydi...

İçeriden cevap gelmeyince, karanlık bir kâbus acımasızca çökmüŐtü bakıŐlarına... Biraz daha bekledi boynunu büküp. Dudaklarını yeniden gevdi kararsızca...

Ortalarda kimseler yoktu. Ses çıkmayınca, anahtarını aradı cebinden... Binanın giriŐ kapısını açmıŐtı. Oturdukları daire, giriŐ kattaydı. Yorgun birkaç adımla bitirmıŐtı aradaki mesafeyi. Bu defa kapılarının zillerine çöktü parmağını ve bekledi... İçeriden cevap alamayıŐı Boran'ı inanılmaz Şekilde hırpalamıŐtı...

Ne yapmıştı ki bu kadar çaresiz ve tedirgindi?... Yüzünü solduran, ölü rengine boyayan bu utanç, bakışlarındaki nihaysiz eziklik, böylesine bedbin bir manzarayı oluŐturmak, oldukça güçlü insan için...

Cesaretini topladı, o fersiz kolunu kaldırıp tekrar çöktü parmağını zilin üzerine...

Küsmüş olabilirdi annesi. Başka yorumlar getirmedi kapının açılmayışına. Ya da dışarıya çıkmış olabilirdi...

Hıçkırılmak istedi!... Dolu doluydu boğazı. Bir açılrsa boğazındaki tıkanıklık, haykırışları dünyayı velveleye verecek kadar güçlü olabilirdi. Yapamadı...

Umutları üzüldü, acı acı yutkundu anahtarını kapıyı açmak için hazırlarken.

Annesinin açmasını ne kadar da arzulamıştı. Fakat olmamıştı... Ürkek ceylanları andırıyordu hareketleri, açtığı kapıdan içeriye gözetlerken. Ayakkabılarının uçlarına basıyordu, tıpkı bir hırsız gibi. Kapıyı usulca kapadı içeriye girince.

İrade dışı verilmiş bir kararla öksürdü. İçeriye ses veriyordu karşılık almak için...

Ayakkabılarını çıkardı, tedirgin hareketlerle yürüdü önce, evin salonuna geçti. Yoktu kimse... Sonra oturma odasına kadar gelip dikkatle baktı içeriye. Diğer odaya, mutfağa ve kesmişti umudunu sonunda... Annesi yoktu evde... Oturma odasına yöneldi en son... Buharlanan gözlerin verdiği dumanlı görüntü, sehpanın üzerine takıldı birden. Hiç kıpırdamadan bekledi bir müddet. Sehpanın üzerinde duran kâğıda dikmişti gözlerini...

İyice yaklaştı. Annesinin el yazısıydı... Katılaştı beline güçlkle vermeye çalıştığı kavisle eğildi, sağ elinin titrek parmaklarıyla kavradı kâğıtları... Yorgun bir hareketle gözlerinin önünde tutmaya çalıştı ilk sayfayı... Dikkatle okudu başlığı...

“Boran”!...

Suratından sıkıntı terleri döküldü kâğıda bakarken... Kafasından aşağı bir kazan sıcak su boca edilmişçesine ıslandı vücudu derisi...

Heyecanı arttı, soluğu tehdit etmeye başlamıştı kendisini. Önce oturmak için yer aradı, hemen arkasında duran kanepeye güçlükle bıraktı vücudunu...

Rahatlamak için zaman ayırdı kendisine, neden sonra soluğunu derinleştirdi ve okumaya çalıştı elindeki sayfaları...

O, daha yeni emekli olmuş bir öğretmendi. Ama, anneydi her şeyden önce...

Arkasını kanepeye yaslayabilmek için geriye çekti kendisini ve yazıya verdi dikkatini...

– *Boran!* diye başlamıştı... *Şu an sana nasıl hitap etmem gerektiğini bile şaşırdım...*

Parmaklarım ne kadar fersiz kalemi tutabilmem için. Aslında hiç haber vermesem diye düşündüm, fakat bunu bile yapamadım.

Ne de olsa bir anneydim her şeyden önce... Küssem! O, beni bana hiç bırakmayan şefkati kazıyıp atabilsem yüreğimden?... Düşün, onu bile yapamıyorum... "Gitmesem?..." Bunu yapabilmek için, bilsen ne kadar zorladım kendimi... O, aşamadığım, üstesinden gelemediğim, kahrolmuşluk çepeçevre sardı bedenimi... Ruhumu söküp aldı benden o kırgınlık... Kendimde olmadığımı, irademin felç olduğuna inandım. Sonunda sana bu talihsiz satırları yazmaya karar verdim.

Kâğıtların üzerine düşen gözyaşlarım, yazının intizamını bozsa da onlar benim içinde bulunduğum durumun en güçlü tercümanlarıdır...

Ah çocuk!... Mektubun baş sayfasına yazmaya çalıştığım ismin, onun hemen altına düşen tek damla gözyaşı var ya; Aslında gönlümden geçenleri satırlaştırmasam, duygularımın tercümanı olmak için, sadece onlar yeterlerdi. Ruhumun derinliklerinden sökülen o tek damlanın ifade derinliği olmayacak satırlarımda. Bunu biliyorum, ancak yazıya dökmesem, belki hissiyatımı sana anlatışında bir eksikliğim olabilir korkusuyla yazıyorum...

Ah çocuk! Çatlayabilirdi çırpınan yüreğim!... Nedense hâlâ düzensiz bir saat gibi işlemekte...

Aslında, uçmak zamanın değildi... Kanatlarını yeni yeni kullanmaya başlamıştın. Hayatın mânâsını öğrenememiştin bana göre. Nedense tecrübe uçuşlarında, ustalık cesareti geldi duygularına. Bütün bunlara rağmen tecrübesiz ve çaylaktın...

Hayatın uçurumlarını, tuzaklarını, can alan virajlarını öğrenememiştin bence...

Sana "çocuk" diyorum farkında mısın?.. Hangi merhalelerden geçerek günümüze geldiğini düşünemeyecek kadar saf ve toydun çünkü...

Bir anne ne demektir? Onu özümleyemeyecek kadar derin değildi düşüncelerin...

Hangi merhalelerden geçtiğinden söz etmiştim, biraz önceki satırlarımda?... Hiç düşünmüş müydün bunları?...

Vücudumda bir zerreden ibarettin!... Önce çileyle geliştin bedenimde... Sabırla olgunlaştın ve kanımla beslendin, sana ayrılan o mevkide...

Bedenimden bir parça olarak taşımıştım seni aylarca... Düşünebiliyor musun çocuk?... Tam dokuz ay, on gün taşımıştım seni; vücudumdan bir parça olarak. Ama ne çilelerle bir bilsen!... Korkarak, sakınarak, esirgeyerek!...

Nasıl da sabırsız bir gönülle beklemiştik, aramıza katılacağıın o günü?...

İnanılmaz sancılar, tarifsiz acılar içinde karışmıştın aramıza... Tam üç kilo, iki yüz gramdın dünyayı selamladığında...

Ne kadar da hırçındın, bilsen... Ağlıyordun nedense, gözlerini dünyaya açtığında... Belli ki, olumsuz bir mekanda bulmuştun kendini... İçler acısıydı attığın çığlıklar...

Bu kaçınıcı dünya değiştirişindi, düşündün mü hiç?... Önce ruhlar âleminde kopuşunu, sonra ana rahminde yeni bir dünyaya "Merhaba" deyişini, sonra oradan da ayrılıp yaşadığımız dünyaya gelişini?...

Bunların hepsi de bilinmez bir sırdı insan için... Elimizde olmayan sebeplerle bir dünyadan ayrılıp başka bir dünyaya seyahat ettiriyoruz, istemesek de. Bir yolculuk da buradan ahiret yurduna var.

Bunların hepsi de birer merhale... Evet, ağlıyordun! Pek hoşuna gitmemiş olsa ki bulduğun ortam; koptuğun, alıştığın o dünyadan ayrılışının feryadı çok içli ve hazindi. Onu en çok ben anlıyordum. Çünkü benim vücudumdan kopartılıp yine benim kucağıma veriliyordun. Bir annenin müşfik kollarındaydın, ama ağlıyordun nedense?...

İçimde, annelik duygularının depreşmesini yaşamıştım seninle. Acılarımı unutturmuştu attığın çığlıklar... Henüz doğum sancılarının bedenimi terk etmediği o en şiddetli anlarında bile seni düşünmüştüm... Yüreğim parça parça olmuştu çığlıklarınla...

Anlıyor musun çocuk?... Vücudumun dayanılmaz acılarından, daha çok ıstırap vericiydi ağlayışın...

O, doğum sersemliği içindeki çırpınışlarımı görebilmeni isterdim, ama sen o anı hiç gerçek boyutlarıyla tasavvur bile edemeyeceksin yaşadıkça...

Ağlayışını kesebilmem için ebe seni sarıp sarmaladıktan sonra emzirmem için vermişti kucacağıma. Hayret, sen emmeyi biliyordun!..

Öğretilmiş ve talim ettirilmişçesine uzmanlaşmıştın o konuda. Emmiş ve gülümsemiştin doyunca...

Adını Boran koymuştuk, babanla birlikte... Çünkü, bir boran kadar dehşet verici olmuştu doğumun da...

Her çocuğun hayat serüveni vardır. İşte senin serüvenin de böyle başlamıştı...

İnsan en zahmetli büyüyen canlı... Diğer canlılardan oldukça farklı konumda insan... Mesela, bir kuzu, bir tay, bir buzağı gibi değil insan... Onlar önce içli bir ses verirler dünyaya... Sonra çırpınıp ayağa kalkarlar ve insanı şaşkırtan bir davranış içinde ilk yaptıkları iş annelerinin memelerine koşup hırsla emişleri olur... Bu, ilahi bir sır... Ana rahminde, içgüdüye yerleştirilmiş bilgilerle hareket ederler hemen ve başlarlar mücadeleye... Burada Yaratıcı'nın hiçbir eserini boşlukta bırakmayacağıнын çarpıcı örneği çıkar karşımıza...

Tefekkür edildiğinde, o bilgileri beyine yerleştiren kuvvetin azameti, yüceliği kuşatır insanı... Ah çocuk! Kendimizi tanımak için biraz vakit ayırabilsek!... O ince çizgiye düşürebilsek yolumuzu... Yeryüzünden vahşet silinir, teslimiyet başlar, sevgi çiçekleri açardı dünyamızda...

Gönüller O'na bir yönelse?... Düşünemedik, düşünmemiz için fırsat bile vermediler... Yanlışta düştü yollarımız... Çok acımasızca harcadık doğruları bu yüzden... Harp açtık gerçekler için hiç düşünmeden... Hep yanlış yollarda yürüdüük

farkında olmadan. Arzularımızın azgın sellerine kapıldık çoğumuz, günahlarımızın akışında boğulduk... Sen de bunu yaptın sonunda...

Bugüne kadar ben de bütün anneler gibi hep rahatlatılmak için çırpınmıştım seni... Kendini henüz tanıyamadığın günlerde, pek nazlıydın sen de... Altını kirlettiğin vakitlerde huysuzlaşırdın. Farkına varıp değiştirdim hemen. Parmaklarım dokunurdu dışkılara. Bana çok tabii imiş gibi gelirdi onlar... Oysa, tiksindir genellikle insan dışkılardan... Rahatlatırdım seni, altını kurulaşıp emzirirdim... Uykun geldiği vakitlerde hırçınlaşırdın, dayanamazdım ağlayışlarına. Dizlerimin üzeriydi uyumak için yatağın. O gözlerin mahmurlaşıp yumulunca, ne kadar da sevimli olurdun bilsen... Geceleri defalarca kaldırırdın yatağımdan. Uyku, ayrılması çok güç bir sığınaktır geceleri insan için; ama zor gelmezdi nedense... Yine aynı hazla sever, okşar, altını değiştirip yatırırdım seni...

Okula başladığın gün ve sünnet edildiğin günün ayrı bir anlamı vardır yüreğimde...

En zahmetli anlarında bile, çileyi eğlenceye çevirirdi gönlüm, seni rahatlatılmak için... Ah çocuk! Ne meşakkatlerle büyüdün bir bilsen!...

Acıktığını söylediğin an, inanılmaz bir telâşeye düşerdim... Başın ağrıdığı anlarda, vücudum kavrulurdu sıkıntımından... Seninle güler, seninle ağlardım... Anlayabiliyor musun beni çocuk?... Hay Allah! Çocuk diyorum sana hâlâ... Oysa sen büyüdün. Delikanlı oldun. Gücün şimdi benimkinden kat be kat fazla. Artık zayıf bir kadını senin yanında, bunu sen de biliyorsun.

Hadi son defa yine rahatlatayım seni çocuk!... O vurduğun tokat gül bitirmedi yanaklarımda. Bir anne için affedileme-

yecek kadar kaba ve çirkin olmasına rağmen o davranışın affediyorum seni. Olur ya, vicdanın rahatsız olur, düşünür, üzülürsün, kaşın kırışır, vicdanının ezikliği vurur yüzüne... Anneyim ne de olsa, üzüntüüne dayanmamam çocuk! Affediyorum seni...

Affediyorum, fakat, o utanç anını gözlerinin içine baktığım her an, hatırlamaktan korktuğumdan olmalı ki, uzaklarda olmayı bir çare olarak gördüğüm için, gidiyorum buralardan...

Kendine iyi bak çocuk. Ben babamın yanına, doğup büyüdüğüm o ilçeye gidiyorum. Ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmelisin artık. Tavırların da bunu anlatıyordu son günlerde... Bir müddet gelme peşimden ve çağırma beni. Kanatlarını güçlendir...

Çoğunlukla acemi kuşlar uçarlardı yuvalarından. Ama bu defa farklı. Anaç kuş uçuyor. Kahırlanmış, yuvasında duramayacak kadar elemelerle dolu olan yüreğini, uzaklara, çok uzaklara taşıyor olacak şu anlarda...

* * *

Parmaklarının arasında tutmaya çalıştığı kâğıt titriyordu. Hüznün komasında bir hali vardı Boran'ın... Dipsiz, karanlık dehlizlere açılıyordu gözleri satırların üzerinde dolaştıkça... Hayatın en acımasız kırbaçlarını hissediyordu vücudunda mektubu okudukça...

Hakikatler dilsiz, sağır ve acımasızdı harflerin ifadesinde... Gözlerinde kaynaşan buharların yüzünden, güçlkle seçiyordu kelimeleri. Yine de devam ediyordu annesinin bıraktığı mektubu okuyabilmek için...

* * *

Dünya, insanın birkaç defa el sallama fırsatı yakaladığı yerdir... Vedalar çok zordur çocuk. Hayat yaşayanlar için birkaç tebessüm, biraz acı ve ürpertilerin kendisidir aslında... Biraz haz, biraz kaos, ıstırap ve kesin vedadan ibarettir her şey... Daha doğrusu, hayatın kendisi risktir yaşayanlar için... Onun en reel yanı, insanı vedaya hazırlayışıdır. Yaşayışın, yavaş yavaş ölmek olduğunu hatırlamamak istemeyiz nedense...

Bence, duyabilmelisin kendini... Hazlarınla, günahlarınla ve secdelerine... En kalbî rabitalarınla, haklılıklarınla, haksızlıklarınla ve faziletlerinle...

İçinden gelen sesleri duyabiliyor musun çocuk?... Yaşayabiliyor musun onları?... İşte, onun kadar insansın unutmama...

Vakit vakit, kendini yargıla ve kalbindeki teraziye dikkat et. O derinlerden, çok derinlerden gelen ikazlara kulak ver... O dürtüleri umursa ve onlara göre, o ikaz sinyallerine göre yapmaya çalış ayarını...

Bunları yapmazsan, baharında sonbaharı yaşarsın zaman zaman...

– Vay be! diyebilirsin gerçeklerin şimşekleri çaktıkça beyninde... Vay be!...

Bu sinyaller gecikmiş olarak da kapını çalabilir ömründe. Onu hisset ve önemse...

Unutma, insanın ömründe en çok dikkat etmesi gereken merhale bu işte...

Geç kalmamalısın çocuk!... Onunla asla rabıtayı kesmeyeceksin. İçinde yaşamakta olduğun ve gelecekte vadedilen, bitmeyen bir hayatın selameti için, tek reçeten bu işte...

Yaşadığımız bu hayat bir gün mutlaka bitecek. Bu kesin... Her canlı, bütün isyanıyla ve itaatiyle dönecek Yaratıcı'sına.

Bu en temel doğru... Sakın, Yaratıcı'nın kurallarına uymak konusunda, annene vurduğun o talihsiz tokat kadar sorumsuz olma. O, tek hüküm koyucudur yavrum, pazarlığı sevmeyiz. Onun çizdiği hududu aşmayasın sakın...

Hayatı güzel okumalısın çocuk! O satırlar ki, harf harf, hiç mi hiç yalnız telaffuz edilmekten bile hoşlanmazlar...

Göbeğini annenden kesmek zorundaydın ve kestin... Farklılığını fark ettin!... Ayrı bir kişiliğinin olduğu çıktı ortaya. Ayrı şeylerden tat almayı, değişik düşünmeyi, daha doğrusu hürriyetin lezzetini fark ettin... Müstakil bir iradenin oluşunu idrak ettin sonunda...

Fikirlerin oldu senin de; kabullerin ve reddiyelerin... Yönelişlerine hür iradenle istikamet vermeye başladın bu yüzden... El değmedik ufukları araladın hayatta... Mücadele etmeyi öğrendin her şeyden önce. Kayasını bulmuş bir yosun mantığını attın üzerinden... Sen, o yosun gibi değildin aslında... O, sık sık sarılıp bırakmak istemediğin kayadan koparılmaya rağmen yaşadın. Kişiliğini fark ettin her şeyden önce. Sen de sırlarını çözecektin yaşamak istediğin hayatın. Bu senin en tabii hakkındaki çocuk... Ayrı hülyaların olacaktı senin de, duyguların, değişik hissiyatın olacaktı elbette yüreğinde...

İşte onun için kesilmişti annenden göbeğin... Fakat, bir şey vardı ki o asla kesintiye uğramadan beslenecekti. Koparılmış bir rabıta olarak kalacaktı o. Ruhunun o can simidinden, istenirse bile asla koparılmadan yaşayacaktın... Yaratıcı'yla rabıtayı kesmeyecek, kestirmeyecektin çocuk... Çözülmesi gereken en büyük sır da buydu hayatta senin için...

Onu bulacaktın!... Nefesinden, şah damarından bile daha yakın olan o yüce kuvveti hissederek yaşayacaktın...

Duygularında, damarlarındaki kanda hissettiğin, fakat kalbin feryadında, ikazlarını duyduğun o sesin sahibine yönelecektin...

O sihirli, anlamlı, yanılmayan seslere kulak verecek, O'nun çağırıldığı istikametlere yönelecektin... Bir yitik değildi çünkü o.

Söndürdüm mü eflatunî duygularını yoksa?... Bunlar gerçekler.

Sevdaların, çiçeklerin, o en canlı, en muhteşem renkleriyle açıldığı bahçende, renkler uçuk mu şimdi?... Tomurcuklar küskünler mi dallarında?...

Şayet öyle ise, işte yeni yeni anlamaya başlıyorsun demektir hayatı.

Daha, çoook heveslerin solacak yaşadıkça!... Buruk yaşayacaksın ama, kim bilir, belki de bunlarla birlikte hayatın gerçek mânâsını anlayacaksın. Yeise düşme sakın çocuk... Bülbülün yüreğinde tutuşan beste, alevden namelerdir!... Bülbüldeki feryat, bizlerde mutluluksa; anlamaya çalış hayatın cilvesini...

Yırtıcı bir hayvanın pençesinde çırpınan bir av, ona haz verirken, pençeden kurtulamayan, can vermek üzere olan, "peş" diyen o çaresiz canlının acılarını duymaya çalış...

Ateş nereyi yakar çocuk?... Düştüğü yeri elbet... Kalbi doğrularının kontrolüne, duygularını alamadıkça erdemi yakalayamazsın.

Kalbinin o sessiz çığlıklarına, sinyal seslerine, iç burkularına ve sevinçlerine kulak verirsen, doğruları yakalar ve yaşarsın.

Sana rahatsızlık veren hareketlerin başlangıcındaki sinyal seslerini çok iyi tahlil etmelisin... Elin, seni doğuran anneye tokat için kalkarken, duymadın mı o sesleri? Yoksa, "öfkem perdeledi" mi diyeceksin?... O sadece bir mazeret.

Hâlâ oradayım işte. Ne yaparsın!.. Sana sonsuz mutluluklar çocuk!... O, yaraladığın kalbin en içten dualarını bırakıyorum yine seninle. Güzelliklerle kal.

Annen

* * *

Birkaç damla yaş yuvarlanmıştı gözlerinden... Delikanlı pelteleşmiş, pörsümüştü... Oturduğu kanepenin üzerinde ruhsuz bir heykelden farksızdı. Siyah, derin gözleri, kahrın bulut sömeklerini açamıyordu net bir görüntü için...

İçli bir nefes almaya çalıştı önce. Boşta kalan elini, titrek parmaklarını dolaştırdı kıvrıkcık saçlarının arasında ve elini alınına dayayıp öylece kaldı...

Sahi, nasıl yapmıştı bunu?... Hangi hadiselerin akışı getirmişti Boran'ı bu noktaya?... Gözlerinden boşalan yaşlarla ve beyninde acımasızca oynayan bir hançer acısıyla, düşünmeye çalışıyordu bunları şimdi.

“Neler?...”

İkinci Bahar

Son günlerde oldukça yoğundu... Yılların verdiği yorgunluk vardı üzerinde... Evinin kadını olmak istiyordu artık... Hacer Öğretmen bunun için emekliliğe karar vermişti.

Boran, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Kamu Yönetimi bölümünü bitirmişti...

Hacer Hanım Boran'ın üzerine kurduğu hülyaların ideale dönüşebilmesi için çırpınıyordu.

Güzel bir evlilik yapmasını istiyordu her şeyden önce. Sonra kaymakamlık imtihanına girmesi için sıkıştırıyordu Boran'ı...

Küçük bir ilçe vardı hayallerini süsleyen... O ilçenin mülkiye amiri olacaktı Boran.

Dahası kaymakam annesi olacaktı ...

Ne yapsa iç sıkıntılarını aşamıyordu Hacer Öğretmen... Arzularının karşılığını, hatta eğilimlerini bile bulamıyordu Boran'da...

Şifresini çözemediği bir bilinmez sihrin pervanesine takılmıştı yüreği... Adını net koyamadığı bir sıkıntının girdabında çırpınışlar verirken, boğuntulu nefes alıp veriyordu... Boran, değişken ufuklara vurgun bir yüreğin sahibiydi.

Oturdukları mahalleden, güzel fakat inadına macerape-rest ve şıpsevdi bir kızla ilgilenişi annenin sıkıntılanmasına artmıştı.

Günlük arzularının aşkına kapılan bir kızdı Ceren... Çekici, cazibeli, kaprisli ve şımarık bir kızdı. Mahallenin delikanlı'ları sık sık kavgalı olurlardı onun yüzünden. Ce-ren, inanılmaz bir şekilde hoşlanırdı bundan...

Hacer Hanım, üzülererek şahit olmuştu, mahallede onun yüzünden çıkan kavgalar... Boran'la mahallenin ortasında sarmaş dolaş düşüyorlardı görüntüye... Ne yazık ki aynı manzaralar, başka delikanlılarla da mümkündü.

Emeklilik için müracaat ettiği günlerdeydi... Akşam, evlerinin sessizliğinde Boran'la, kendisini rahatsız eden konuyu görüşmek geçmişti aklından... Ceren çok huzursuz etmeye başlamıştı onu...

Gözlerinin içine kaygılı bakmıştı...

– Boran!

– Efendim anne.

Hassas, içli bir sesi vardı konuşurken. İncitmemeye dik-kat ediyordu anlaşılan:

– Şey, seninle bir konu hakkında görüşmek istiyorum.

– Konuşalım anne.

– İtiraz etmezsın umarım.

Boran dikkatle baktı annesinin gözlerinin içine. İstihzalı bir tebessüm belirdi dudaklarında:

– Ne olduğunu bilmiyorum ki henüz. Yoksa, şu kay-makamlık hikâyesi mi yine?

– Hı hı, o da var. Ama bu başka!

– Meraklandırdın doğrusu. Ondan daha önemli ne olabilir ki?

Yutkundu, daha ılık bir bakış uzattı Boran'ın gözlerine. Tereddüt doluydu hareketleri. Sesini düşük bir perdeden veriyordu bunun için:

– O kız! diye mırıldandı. Çok serbest diye söylerler.

Alındı, tepkisini oldukça sert vermişti bu yüzden:

– Ne çıkar! Pısrık, içine kapalı olmak mı sizce hüner?

– Öylesi değil evladım.

Anne düşüncelerini ifade ederken oldukça zorlanıyordu:

– Herkesin kokladığı çiçek makbul sayılmaz, anla işte.

– Anne hâlâ eski zihniyetin tortuları var senin kafanda.

Oysa sen bir öğretmensin, her şeyden önce.

Anne sesini oldukça yükseltmişti:

– Beni daha açık konuşturmamalıydın. İffetini yitirmiş bir kız o.

Boran, anneyi kızdıran bir eda içinde gülümsemişti:

– Ölçülerimiz arasındaki tartı farkı işte bunlar anne. Söyle misin bana, iffet dediğin şey nedir ki senin?

Kahrolmuştu anne. Yüzü kızarmıştı vücudunun hareketinden. Yakaran bir hassasiyetteydi sesinin tonu:

– Yavrum, anlamazlıktan gelme anneni. İffet, bir genç kızın, hatta bütün kadınların değer biçilmez tek hazinesidir... Ar, haya ve namus, bunsuz olmaz insan. Bu, erkek ve kadın, bütün dünya insanının erdemidir... Neslin muhafazası bir kadının iffet anlayışıyla mümkündür... Düşünsene biraz, bir çocuğun babasının kim olduğu konusunda sözler

dolaşsa?... Yemekte tuzsuzluk bile en büyük eksiklikdir evladım... Lezzetini yitirir onsuz damak...

Hırçınlaşmış, keskin bakmıştı annesinin gözlerine.

– Ben, evleneceğim bir kızda senin saydığın vasıfları aramam.

Öfke başını döndürecek kadar amansızdı:

– Neyi ararsın o halde?!

– Aradığım her şey var o kızda anne. Senin söylediklerinse bu çağda gereksiz. Ar, namus, haya ve ahlâk. Bu konuda çok farklı görüşlerimiz seninle... Bunların hepsi de sudan bahaneler bana göre.

Anne, hayretin komasındaydı oğlunu dinlerken. Kahırlı çırpınışlar içinde kıvrandı, dişlerini sıktı, sesi inadına kahır doluydu mırıldanmaya çalışırken:

– Sana bunları nasıl ifade etsem bilmem ki? Bu misali çok vermişimdir belki ama, başka bir anlatım şekli de gelmiyor aklıma.

Gamlı bir hitapla dikkatini çekiyordu... Bütün varlığı ile, içine dolmuştu oğlunun:

– Boran!...

Boran sessiz bir seyir içerisindeydi annesini dinlerken...

– Sana bir mektup gelse. Özellik taşıyan bir cinsten bir mektup... Senin için ayrıcalığı olan, vakti geçmiş bir yolcu gibi, sabırsızca yollarını beklediğin bir mektup... Sana ulaşmazdan önce posta kutusundan bir başkası alsın o mektubu. Başkası tarafından okunmuş olsa. O densizliği yapan insan, ağzı yırtık zarfla birlikte içine, örselenmiş, kırıştırılmış olarak koyduğu mektubu sana verse. Gözlerinin içine baka baka uzatsa, o anda neler düşünürdün?